

Forholdene ligger klarere for end i Øjeblikket. Da det imidlertid ikke er lykkedes at faa Sagen i sin Helhed udsat, anbefaler *Mindretallet at stemme mod saavel Hovedforslaget som det af et andet Mindretal stillede Ændringsforslag*, der gaar videre end nærværende Mindretal kan give sin Tilslutning.

Et *trede Mindretal* (J. Oskar Andersen og A. C. D. Petersen) *indstiller Lovforslaget til Forkastelse*. Aldeles bortset fra Mindretallets Uvillie mod en Lovgivning, der skaber en Særstilling eller endog en monopoliseret Særret for Enkeltmand, og dets afgjorte Tvivl om, hvorvidt der foreligger særlig Grund til, naar man vil skride til udvidet Lovgivning vedrørende Dissenters-Samfunds Brug af Folkekirkens Kirkehuse, at begynde netop med den nuværende Frimenighedspræst i Ryslinge og hans Menighed, kan Mindretallet ikke anbefale Lovforslaget, da det maa opfatte Forslaget som Udtryk for et Princip, som det konservative Folkeparti med Bestemthed maa modsætte sig: at Statsmagten raader over de danske Kirkehuse. Mindretallet modsætter sig dette, baade naar der er Tale om den rent udvortes Raaderet over Bygningerne, og naar det gælder det Gudstjenestehold, der foregaar i dem.

At *ministeriel Tilladelse* uden videre skal afgøre en Udvidelse af Frikirkernes Brug af Folkekirkens Kirkehuse, finder Mindretallet stridende mod Grundsatningerne i Kirkelovgivningen af 1922, der gav Menighedsraadene en afgjort Medbestemmelsesret over Kirkehusene og deres Brug, og det synes Mindretallet præjudicerende for Afgørelsen af det aldrig besvarede, aabne Spørgsmaal: i hvilket Omfang Kirken har Ejendomsret over Kirkegodset eller i alt Fald fri Raadighedsret over Kirkerne og de øvrige til Folkekirkens Tarv henlagte Midler. Lovforslaget synes at være lidet stemmende med de grundlovmæssige Forpligtelser, Staten har til netop at støtte Folkekirken.

Men at *ministeriel Tilladelse* skal være bestemmende, ja, endog enebestemmende

for, om en Dissenterspræst (der tilmed har stillet sig i afgjort Modstrid med Folkekirkens Lære og Ritus og stadig optræder skarpt polemiserende overfor den) og hans Samfund benytter Folkekirkens Kirkehuse til Gudstjenester og gudstjenstlige Handlinger, om hvis Indhold man ingen Sikkerhed kan have, er ogsaa i den Grad i Strid med dengældende Lovgivnings Principper og med det konservative Folkepartis Stilling til dem, at Mindretallet maa modsætte sig Lovforslaget. Mindretallet kunde anbefale, om man vilde tage Dissentersspørgsmaalet op til en omfattende Behandling, og ligesaa, om man vilde underkaste de brændende, uløste Spørgsmaal om Forholdet mellem Stat og Kirke en grundig Drøftelse, der kunde føre til fortsat Lovgivning. Mindretallet har derfor af al Kraft støttet, at der nedsattes en saare tiltrængt Kommission af den Art, som Folketinget i forrige Samling netop vedtog et ministerielt Lovforslag om. Mindretallet kunde ogsaa tænke sig, at Spørgsmaalet om en *Udvidelse* af den gældende Lov om Frimenighedens Brug af Kirkehusene forelagdes *Menighedsraadene* til Drøftelse, lige saavel som Forslag i saa Henseende har været forelagt Bisperne; men det kan ikke tilraade, at Lovgivningsmagten paa nærværende Tidspunkt, hvor Menighedsraadenes Standpunkt er det ukendt, og hvor Opfattelsen af Statens Stilling til de materielle og aandelige Grundspørgsmaal for Kirken ikke er klarlagt og drøftet sammen med en Repræsentation for Kirken, skrider til en betydningsfuld Ændring i status quo, tilmed naar det viser sig, at de fra Bisperne indhentede Erklæringer i saa ringe Grad opmuntrer dertil.

Vil man fra Statsmagtens Side uden denne Hensyntagen til Folkekirkens Repræsentationer skride til Nylovgivning om Brugen af Kirkerne, er det konservative Folkepartis Stilling givet med dets Stilling til Kirkelovene af 1922. Mindretallet kan ikke, før Tilslutning fra kirkelig Side foreligger, ønske at fravige den Grundsatning, som Loven om Brug af Kirkerne i §§ 14—16 giver Udtryk for, at *Tilladelsen* til